

Közün Tiryakisiyim

– Fedai GÜVEN · 22 Aralık 2012

Bu şiir sana yazıldı...

Şubat ortası zemherisinde

Her kelimesi fırtına, kar ve buz

Donuk bakışların ötesi...

Kutuplardan kuzey denizine...

Kıtalar üşüdü zamanın kucağında.

İşlenmemiş suçlara bulanmışken ellerin

Gecenin gözleri görmedi silinmiş izleri

Mahrem güzellikler şehvetten ıslakken,

Pusu da ağlatmayı bekletiyorsun!

En kutsal dilenciyim, gönülden yoksun.

Lodos artıkları yığıdın ücra köşelerime

Sen hangi denizin kudurmuş dalgalarıydın?

Hangi ateşinle yaktın, sine-i mabedi?

Ve hangi yosma da aşk bu denli cemre?

Hükmü yok küllerimin bilesin!

Bir beni ekleseydin ya gülüşlerine...

Vurulmazdı yetimliğim böyle yüzüme

Ömrümü törpülediğin acı yanıma

Son gelişinmiş meğer duyamadım.

Yol ayırımında dökülür sessiz çılgınlıklar

Denk gelmedi bir türlü gölgeler.

Etrafında dönerken tüm gezegenler

Bir tek sen... Kuzey yıldız kaldın.

Sığamadım; gözlerinin kuytu limanına...

Dümeni kilitli gemiyim haritasız, pusulasız

Kılavuzu kayıp bir noktayım, rotasız

Sancaktan girmişim dümen suyuna.

Kentinde olmak vardı şimdi...

Sigara izmariti yarımılığı yanık beste gibi...

Sevgilinin ilk kiraz tadı dudağından,
Kâtibimin nihavent makamı sedasında...
Yudum yudum sükûtu mey edip bir katre,
Mest olmak vardı, Neyzen'in Galeta'sında.

Dünya'yı adam yerine koyduğum gün!
Kaybetmemişsem adamlığı...
Alevden sarın kefenimi üşütmeyeyim!
Çünkü ben... Yalnızca tek senin,
Bir de... Közün tiryakisiyim.